

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1853

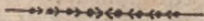
Folk-Sagor

3.

Half-Trollet, eller De Tre Swärden.

Ät huru roligt,
Wid brasan förtroligt att höra talas om jettar och troll
Om winterwällen, Då trollen på hällen dansa sin ringdans i
stjernklar natt.

Kalmar. Hos Ströhm & Bröder Westin. 1853.

Pris 3 st.

Half-Trollet, eller De Tre Swärden.

Det war en gång en smed, "och mången år wål det," såsom alla sagor plåga begynna. Han hade lyktat sitt wårarbete, och skulle ge sig ut åt skogen att hugga wed till en kolsmila. När han åtit dagward och war tillreds att gå, sade han till sin hustru: "du kommer wål till mig med middagsmål, ute wid talsdungen?" Qwinnan lofwade göra såsom hennes man hade sagt. Smeden gick derefter åt skogen, och begynte hugga. När det nu led emot middagen, kom hans hustru, såsom det tycktes, till honom, med mat. Mannen åt. Derefter lade han sig att "hwiila middag", såsom seden är om sommartid, och sof en stund på qwinnans arm.

När de hade sofwit en blund steg hustrun upp och gick sin wäg, men tog smedens yxa med sig. "Hwad skall du med yxan?" sporde smeden. "Der hänga ju fyra yxor hemma på yx-hången?" Qwinnan swarade icke, utan fortsatte sin färd. Detta tycktes mannen underligt wara; men han tänkte: "hon ställer wål yxan wid någon buske, hwareft jag kan återfinna den." Smeden begynte så åter stapla ihop wed till sin kolsmila.

Efter någon stunds förlopp, kom smedens hustru gåendes till sin man med middagsmål. Hon frågade: "will du inte äta din middag? det är redan långt lidet på dagen." Smeden wardt förundrad och genmålde: "äta nu? Hwad är det för ätande?" "Ja," ursåktade sig hustrun, "wist har jag kommit att dröja öfwer tiden; men så har jag likwål icke warit sysselsöds. Jag har bakat, att du skulle få bröd, jag har kärnat, att du skulle få smör." Då blef smeden ännu

mer förundrad, och tänkte wid sig sjelf, att det wäl måtte wara illa bestådt. Han satte sig derefter att äta hwad han förmådde; men talade inte, utan tycktes honom rådligast låra allting wara som det war.

Wid påf sju år efter denna tilldragelse, hände sig, att smeden en afton stod på sin wedkast och högg qwållwed. Då kom der gåendes en "here" (pojke), som bar en yxa på armen. Smeden sporde: "hwad fattas din yxa? Skall den bo's (lagas) eller äggwållas?" Pojken swarade icke. Smeden tog nu yxan, och beskädade henne mycket noga. Han sade: "det felar yxan ingenting; men skam far i mig! är det icke min yxa." Då mälte heren: "är det eder yxa, så ären J och min fader." Smeden måste nu kännas wid sin son, såsom han hade känts wid sin yxa, gick dertfore mycket bekymrad in till sin hustru och förtäljde, att der wore kommen en liten pojke, som han wille hafwa sig till hjelp i smedjan. Men hustrun wille inte höra talas om någon tillökning i hushållet, som, menade hon, redan förut war stort nog. Först efter många böner, lyckades det mannen att öfvertala henne. Pojken fördes så in i stugan, fick mat och kläder, och följde om dagarne sin fader uti smedjan.

Det led nu en tid bortåt. Heren war både qwick och wilig, och dertill måftra stark, eftersom han war hälften Christen och hälften Troll. Men han war tillika mycket tunghället, och hade ett "så godt mat-hjerter", att hans fader till slut icke såg sig god att födda honom långre. Smeden gick dertfore en dag fram till kungsgården och sporde, om icke konungens köksmästare wille hafwa en pojke till sitt biträde i köket. "Jo", mälte kocken, "jag behöfwer honom nu som aldra bäst. Låt pilten komma hit, ju förr, desto heldre." Då wardt smeden glad, och tänkte wid sig sjelf: "kommer min son till kungsgården, lärer han wäl någon gång så äta sig mått." Mannen gick så hem, och förtäljde huru hans ärende hade afslutit.

När heren förnam dessa tidningar, sade han: "fader, nu är min begäran, att J smiden mig tre swärdr: ett som väger tre liispund, ett som väger sex liispund, och ett som väger tolf liispund. Dessutom skolen J skaffa mig tre linne-rockar, en till hwardera swärder. Gören J detta såsom jag beder, will jag wiinna så mycket medel, att J aldrig skolen smida mer för nödtsort." Den fattige smeden fick ett stort bekymmer att samla så mycket jern och stål, som tarfwades till de tre swärden; men han dristade icke göra sin son emot. När nu allt war redo efter wjfsens begäran, wägede det tredje swärdet icke mer än elloswa pund; ty ett liispund jern hade bränts bort i härden. Då blef heren vred, och sade: "woren J icke min fader, såsom J det ären, skullen J sjelf få pröfwa edert werk. Nu står hårdt, om jag dermed kan göra mig något gagn." När smeden såg sin sons wrede blef han rädd, och teg; men han tänkte wid sig sjelf: "swärdr det torde blifwa dig tungt nog att sköta, ändock att du är stark. Jag wet wäl hwad möda det kostat mig att lyfta det ifrån härden till stådet." — Wjfsen tog så de tre swärden och de tre linne-rockarne, och gånnde dem under en jordfast sten. Derefter gick han med sin fader till kungsgården, och kom i tjenst hos kocken, såsom lofwadt war.

Det hände sig en gång, att konungen, som rådde öfwer landet, war ute i leding. Då uppkod en håstig storm och sjögång, så att alla trodde det skeppet, med allt hwad der: uppå war, skulle förgås i hafwet. Men den hårda wäder: lefen förorsakades af trenne hafstroll och de wille icke släp: pa konungen i land, med mindre han tillsförene åt dem ut: lofwat sina tre sagra döttrar. När nu konungen kom hem till sitt, lät han utgå ett påbud, att om det finnes någon man och kämpe, som wille wäga sitt lif och frälsa de tre prinsessorna, skulle han få en af dem till gemål, och dertill blifwa konung öfwer halfwa riket. Men ingen kämpe war så bält, att han wägade en kamp emot de försträckliga haf: trollen, utom allenast en skraddare, som ställde sig mycket drissig, och lofwade göra allt hwad han förmodde.

När det led på tiden att konungadöttrarne skulle utlemnas till hafstrollen, blef en allmän sorg och jemmer öfver hela konungariket; men aldramest förjde konungen och hans gemål, drottningen. Den äldsta prinsessan blef så fördd ned till hafwet med mycken ståt, och allt folket följde henne på wägen. När de nu kommit till hafsbrädden satte sig mön på den hwiſta sanden, stödde hand emot kind, och sållde wondrous tårar. Men den manhaftige skräddaren glömde bort sina stora ord, och kröp upp i ett högt träd, som wäxte på samma ställe.

Emedertid gick heren till sin mästare, och beddes orlof att gå ut i staden och förlusta sig en stund. Roken biföll hans begäran, men bad honom icke dröja länge borta. Posten sprang derefter hem, tog swärdet, som wägede tre lispund, drog linnerocken öfwer sina kläder, lossade sin hund, och wandra dröde wägen framåt hafsstranden. När han nu kom till stället, hwarest konungadottern satt, gick han fram, helsade henne höfwiſt, och sporde: "hwi sitter sköna jungfrun här så ensam och sorgelig?" Prinsessan genmålte: "jag må wäl wara sorgesfull; min fader har warit i sjönödd, och lofwat mig åt ett grymt hafstroll. Jag rådes, det kommer snart och tager mig, arma jungfru." Posten frågade: "finnes då i hela er faders rike ingen man och kämpe, som kan frälſa edert lif?" "Jo," swarade prinsessan, "der sitter en skräddare här i detta träd. Han har lofwat göra hwad han kan." Wid nu heren wände sig om, och såg hwarest skräddaren satt högt upp i grantoppen, log han, sågande: "Jungfru! sätten icke eder lit till en sådan kämpe. Men om I wil: jen löſta mig en stund, skall jag frälſa edert lif." Detta tycktes konungadottern wara en dristig begäran; men i sin stora nöd tordes hon icke neka. Då talade posten till sin hund: "liten Trogen, sitt troget på wakt!" derefter lade han sitt hufwud på jungfruns knä, och hon löſföde honom. Skräddaren satt tyst i granen, och såg derpå. Men konungadottern drog en röd silkestråd urur sin tröja, och slätade oförmärkt in i herens långa hårlockar.

I detsamma hördes ett starkt gny och buller ifrån sjön, böljorna gingo högt upp på land, och fram ur djupet kom ett hisseligt hafsdjur, som hade tre hufwuden. Trollens hund war så stor som en årsgammal tjurfalk. Widundret sworde: "hwar är konungadottern, som blifwit mig lofwad?" Posten

genmålte: "hon sitter här. Men du må väl gå så nära, att wi få talas wid." Trollet sade: "änmar du, lille byting, drifwa gåck med mig?" "Nej," swarade heren, "jag har kommit för att kämpa om den unga prinsessan." "Ja väl," målte trollet, "men då skola wi låta våra hundar dragas först." "Dermed är jag nöjd," sade heren.

Pojken och hafstrollet hetsade nu sina hundar till strid, och der blef ett argt slagsmål emellan dem. Eken ändades så, att pojken hund, den lille Trogen, bet trollets hund i halsen, till des blodet förrann och hafshunden blef liggande död på sanden. Då sade heren: "nu ser du hwid affär din hund har fått; det skall gå dig likaledes." Han gick derefter fram emot trollet, drog sitt swärd, som wog tre lispund, och högg till, så trollets alla tre hufwuden dumpo (fölla) i sjön. Detta blef hafstrollets bane. När jungfrun såg denna färd, utbrast hon med stor hjertans glädje: "Nu är jag frälsad!" Hon bad så att den främmande kämpen skulle följa henne hem till kungsgården, och der undfå heder och belöning för sin stora tjänst. Men heren nekade härtill och sade, att hans bitänd war en ringa och lumpen ting, hwarom icke wore wärde att mycket orda. Pojken grep derefter några perlor och smycken, som hafstrollet hade burit, tog ett höfswiskt farwål af konungadottern, och wandrade flyndsamt sina färde.

Medan detta timade, satt den manhaftige skräddaren i grantoppen och afbidade stridens utgång med stor räddhåga. När nu faran war förbi, kröp han hastigt ned, drog sin wärja, och twingade konungadottern aflägga ed, det han och ingen annan warit den som frälsat henne. Derefter gingo de samman till kungsgården, och lärer hwar man wäl kunna weta hwad glädje det blef, när prinsessan kom ofskadd tillbaka. Konungen lät genast tillreda ett stort gästabad, men skräddareswennen fattes wid hans sida, och blef hällen för den hyppersta kämpe wid hela hofwet.

Andra dagen skulle den medlersta prinsessan fö-

ras ut till hafstrollet, och der blef nu samma sorg som förut. Men såsom den tappre skraddaren hade frälsat den äldsta konungadottern, tänkte mången, att han wäl och skulle frälsa hennes syster. Man satte derfore mycken lit till skraddaresvennen, och sjelf lät han icke fattas stora och stolta ord. Den unga prinsessan fördes derefter ned till hafwet, och allt folket ledsagade henne på wägen. När de nu kommo fram, satte konungadottern sig ned på hafsbrädden, och grät bitterligen, så att hennes tårar föllo på den hwita sanden. Men skraddaren tyckte det icke wara rådligt stadna der han war, utan klef upp i granen, och gömde sig emellan dess grenar, såsom förra gången.

Medan detta tilldrog sig, gick heren till sin husbonde och sade: "mästare! gifwen mig orlof att gå ut i staden och förlusta mig. I går hann jag föga se mig omkring." Kocken swarade: "om skraddaren winner seger öfwer trollet, blir här i dag ett större gästbud än i går, och jag är ensam att tillreda maten. Der borta står ett kar, som rymmer aderton säar watten; jag har ingen som hjälper mig att få in ett enda ämbar." Då frågade heren, om han fick gå bort, sedan han hade fyllt wattenkaret. Kocken samtyckte härtill, och tänkte wid sig sjelf, att det wäl wore afton, innan karet kunde fyllas. Men pojken fattade det stora karet emellan händerna, sprang till brunnen, och uppdrog det så fullt, att wattenet lekte öfwer alla bräddar. Dertill tog han fram några sköna perlor, och stack sin mästare i handom, hwilket denne lät sig wäl behaga. När nu kocken förnam pojken's ofantliga styrka, tordes han icke wi-

dare neka till hans bön, utan sade: "gåck i frid, men dröj icke länge borta!" Pojken sprang så hem efter svärdet, som wog sex lispund, drog linne-rocken öfwer sina kläder, lockade sin hund, och wandrade wägen fram emot hafwet.

När han kom till stället, hwarest konungadottern satt på sjöstranden och gråt, blef skraddaren öfwermåttan glad, der han krupit upp i grantoppen. Men pojken lät icke märka sig, utan gick fram till prinsessan, helsade henne höfswiskt, och sporde: "skön jungfru! hwi sitten I här så sorgsen och allena?" Konungadottern svarade: "jag må wäl vara sorgsen; min fader har varit i sjö-nöd och bortlofwat mig till ett styggt hafstroll. Jag rådes, det kommer snart och tager mig, arma jungfru." Pojken sade: "finnes då uti hela er faders rike ingen man och kämpe, som kan fräl-sa edert lif?" "Jo," svarade prinsessan, "det sitter en manhaftig skraddare här i denna gran. Han har lofwat fräl-sa mig, såsom han frälsat min syster." Wid dessa ord wände heren sig om, och såg hwarest skraddaren satt högst i trädet. Då log pojken, och sade: "jungfru! sätten icke eder lit till en sådan kämpe. Men om I wiljen löf-sa mig en stund, skall jag fräl-sa edert lif." Detta tycktes konungadottern vara en dristig begäran, men i sin stora nöd samtyckte hon att göra såsom han bad. Då talade heren till sin hund: "liten Erogen, sitt troget på wakt!" Derefter lade han sitt hufwud på jungfruns knä, och hon löskade honom. Skraddareswennen satt tyst i granen och såg deruppå. Men konungadottern drog en swart silkestråd ur sin kapp, och flätade den oförmärkt in i herens långa hår.

I detsamma begynte Trogen skälla, och det blef ett starkt gny och dånande uti sjön, så att böljorna wältrade högt upp på sanden. Nu framkom ur djupet ett ofantligt has-troll, som war styggt till åsyn och hade sex hufwuden. Trollets hund war så stor, som en tu års gammal ore. Wid-undret sporde: "hwar är prinsessan, som blifwit mig lofwad?" Pojken genmålte: "hon finnes här, men du må wäl gå så nära att wi få tala wid." Trollet sade: "kanske will du, lille byting, kämpa med mig?" Heren genmålte: "det är för den skull jag har kommit hit." Trollet tog till orda: "i går slog du ihjäl min broder; i dag blifwer jag din öfverman. Dock skola wi låta våra hundar dragas först." "Dermed är jag nöjd", sade heren.

De hetsade nu sina hundar till strid, och der blef ett argt slagsmål emellan dem. Leken lyckades så, att pojkens hund, den lille Trogen, bet trollets hund i halsen, tills blodet förrann och han blef liggande död wid sjön. Då sade heren: "du ser hwad affär din hund har fått; nu skall det gå dig sammaledes." Han gick derefter fram emot trollet, swingade sitt swärd, som wog sex lipund, och högg till, så att alla trollets sex hufwuden trillade i watten. Detta blef has-trollets bane. När konungadottern såg denna färd, blef hon öfvermåttan glad och utbrast med hjertans lust: "nu är jag frälsad! "Hon bad derefter att den främmande kämpen skulle följa med till hennes faders gård, och der undfå heder och belöning för sin stora tjenst. Men heren nekade hårtill och menade, att hans bistånd war en ringa ting, som icke wore wärd mycket omtalas. Pojken grep der-

efter några perlor och prydnader, hvilka hafstrollet hade burit, tog ett höfviskt farväl af konungadottern, och gick skyndsamt sina färde.

Medan striden stod war skräddaren, uppeji grans toppen, nästan halvdöd för ångest och råddhåga. När nu all fara war öfwer, kröp han hastigt ned af trådet, drog sin wärja, och tvingade konungadottern göra ed, det han och ingen annan warit den som frålsat henne. Prinsessan war icke mycket willig hårtill; men hon råddes för sitt lif, och tordes icke neka. Skräddaren förde henne så till kungsgården, hwarest de emottogos med stor fröjd och hedersbewisning. Derefter anrättades ett ännu öpperligare gästabud, än det som warit dagen tillföre. Skräddaresvennen sattes närmast intill konungen, och hölls af alla i stor ära och wördnad. Sjelf talade han många stolta ord, och rosade mycket sina manliga bedrifter.

Tredje dagen skulle den yngsta konungadottern föras ut till hafstrollet. Då blef en ännu större sorg än tillföre, ej blott öfwer konungens gård, utan öfwer hela riket; ty alla höllo prinsessan kär, för hennes fågring och mildhet skull. Många satte nu sin lit till den manhaftige skräddaren, att han skulle frålsa konungadottern, såsom han frålst hennes syster; men prinsessan sjelf wille icke låta trösta sig, utan gråt bitterligen. Hon fördes derefter till hafwet, och satte sig på hafsstranden. Men skräddaresvennen glömde alla sina stora löften, och kröp upp i den höga granen, såsom han war wan att göra.

Medan allt detta timar gick lockspojken till sin husbonde och sade: "måstare! gifwen mig orlof att

ännu en gång förlusta mig uti staden. Jag lä-
 rer icke snart bedja eder om lof att gå ut." Så-
 som nu kocken wiste pojken's ofantliga styrka, och
 dertill förnummit hans frikostighet, wille han icke
 afflå en så ringa bön, utan sade: "gack i frid!
 men blif icke länge borta. Om skraddaren winner
 seger, blir här i dag ett mycket större gästabad
 än någonsin tillförne." Heren tog så fram några
 gyllene smycken och stack sin måstare i handom,
 hwilket kocken lät sig wäl behaga, om sagan eljest
 icke ljuger. Derester sprang pojken bort, och hem-
 tade det tredje swärdet, som borde hafwa wägt
 tolf löspund, men wog blott elloswa. När han
 swingade det i handen och märkte huru lätt det
 war, blef han åter wred, och sade till smeden:
 "woren I icke min fader, såsom I det ären, skul-
 len I sjelf smaka det. Nu står till lyckan om
 jag återkommer eller får min bane." Heren band
 så swärdet wid sidan, drog linne-rocken öfwer sina
 kläder, lockade sin hund, och wandrade wägen fram
 emot hafwet.

När han kom till stället hwarest konunga-dot-
 tern satt och grät på hafs-stranden, gladde sig
 skraddaren uppe i gran-toppen. Men heren lät
 icke märka sig, utan gick fram till prinsessan, hel-
 sade höfswiskt, och sporde: "skön jungfru! hwi sit-
 ten I här så bedröfwad och fällen tårar på kind?"
 Konunga-dottern swarade: "jag må wäl fälla tå-
 rar; min fader har varit i sjönöd och lofwat mig
 bort till ett hafs-troll. Jag rådes det kommer
 snart och tager mig, arma jungfru." När swen-
 nen såg hennes sorg, rördes hjertat i hans bröst,
 ty så wänt ett wif hade han aldrig sett tillföre-

ne. Han frågade: "finnes då i hela er faders rike ingen man och kämpe som kan frälssa edert lif?" "Jo," sade mön, "det sitter en manhaftig skraddare uppe i denna gran. Han har lofwat frälssa mig, såsom han frälsat mina begge systrar." Wid dessa ord wände heren sig om, och såg hwarest skraddaren satt högst i toppen af trädet. Då log han, och sade: "ädla jungfru! sätt en icke eder lit till en sådan kämpe. Men om I wiljen löfka mig en stund, skall jag för eder wäga mitt lif." "Det will jag gerna göra", mälte konungadottern; ty hon höll swennen kär, för hans hurtighet skull. Då talade heren till sin hund, och sade: "liten Erogen, sitt troget på wakt!" Derefter lade han sitt hufwud i jungfruns knä, och sof en blund, medan hon löffade honom. Men när konungadottern blef warse trädarne, hwilka hennes systrar hade slåtat i pojkens hår, föll det henne underligt före; hon drog så en silkestråd utur sin skarlas-kappa, och band den oförmärkt ibland swennens lockar.

I detsamma begynte Erogen skälla, och det hördes att starkt gny ifrån hafwet. Då sade heren: "det är tid att stiga upp. Skön jungfru! gifwen mig edert förklåde, wi torde kunna få gagn deraf." Konungadottern gjorde såsom han bad, och swennen skar, med sitt swärd, klådet i tolf stycken. Nu blef ett hisseligt dån i wattenet, så att böljorna drefwos högt upp på torra landet, och fram kom ett förfärligt hafstroll, som hade tolf hufwuden, det ena styggare till åsyn än det andra. Trollets hund war stor, som den största tjur. Widundret sporde: "hwar är prinsessan, som blif-

mit mig lofwad?" Pojken genmålte: "hon finnes här; men du må wäl gå så nära, att wi kunna tala wid." Trollet tog till orda: "kanske will du, lille byting! dräpa mig i dag, såsom du förut dräpt mina bröder?" Heren gaf till swar: "det är fördensfull jag har kommit hit." Trollet sade: "bida! här träffar du din öfwerman. Dock skola wi låta våra hundar dragas först." "Dermed är jag tillfreds", genmålte heren.

De hetsade nu sina hundar till strid, och der blef ett argt slagsmål. Men leken fick en hastig anda, ty trollhunden grep herens hund med tänderna, och uppslukade honom i en enda munsbite. Detta blef Erogens bane, och det tycktes wara ett dåligt förebud. Heren lät dock icke skrämra sig, utan gick fram, och högg manligen till med swärdet, så att alla trollets tolf hufwuden föllo i sjön. Men trollet hade en underlig art, ty när ett hufwud war afhugget, och kom i watten, fick det åter lif, hoppade upp och blef genast sittande såsom förut. När heren förnam detta, ropade han till konungadottern och sade: "ädla jungfru! nu äro goda råd dyra. Lägg en fläk af ert förkläde på halsåndan, så fort jag afhugger hufwudet, eljest qwicknar det åter wid." Swennen högg der efter andra hugget, så att ett hufwud föll till marken; men konungadottern war genast redo, och gjorde såsom han hade tillsagt. Heren högg så tredje hugget, och å nyo föll ett hufwud; men prinsessan war åter tillreds, och lade en fläk af sitt förkläde öfwer halsåndan. Sammaledes ock det fjerdte hugget. När heren sålunda hade afhuggit sju hufwuden, beghnte trollet bedja för sig, och sade:

"Stilla ditt swärd, ty jag will gerna lemna jungfrun i frid, endast jag får draga hådan." Men heren war wred i hugen, och målte: "icke må du tänka att komma lefwande härifrån, sedan jag en gång wunnit seger öfwer dig." I desamma swingade han sitt swärd, och högg wäldeligen till, så att det ena hufwudet föll till marken efter det andra; men konungadottern war alltid redo, och lade en klådesflik på såret. De lyktade icke förr än svennen afhuggit alla trollets tolf hufwuden; och detta blef hafstrollets bane. Men under tiden satt stråddaren uppe i grantoppen, och tordes icke röra sig för ångslan och rådbhåga.

När striden war ändad, utbrast konungadottern med hjertans fröjd: "nu är jag frälst!" Derefter tackade hon sin kämpe för hans manliga bistånd, och bad honom följa med till hennes faders gård, att der undfå heder och belöning. Men heren nekade till hennes begäran, och menade att föga förtjente ordas om den ringa tjänst han kunnat göra. Han grep så några af trollets smycken, tog ett kärligt farwål af den fagra konungadottern, och drog sina färde.

Då pojken hade gått, klättrade stråddaresvennen hastigt ned af trädet, drog sin wärja, och hotade prinsessan med döden, om hon icke wille göra ed, att han, och ingen annan, warit den som frälsat henne ifrån hafstrollet. Detta tvåktes konungadottern wara ett dåligt wilkor, ty hennes hug lekte till den unge kämpen, som så manneligen för henne wågat sitt lif. I sin nöd dristade hon likwäl icke wågra, utan lofwade göra efter stråddarens begäran. De wandrade så tillsammans emot kungs-

gården. Prinsessan war modfällb, och ordade litet; men skräddaren gick wid hennes sida med stolta steg och stora åthäfwor, såsom hade han varit den djerfwaste kämpe. När nu konungen på långt håll märkte deras ankomst, blef han mycket glad, ty han hade icke trott få återse sin dotter med lifwet. Han drog dem så till mötes med hela sitt hof, samt stor hedersbewisning. Och det blef glädje i konungens gård, att de tre prinsessorna woro frälsta; och ett stort rhykte om den manhaftige skräddaren gick ut öfwer hela riket.

Det led nu emot timman, att gästabudet skulle begynna; men ingen mat war framsatt på borden. Då blef konungen mislynt, och sände sin yngsta dotter att spörja, hwarföre måltiden icke war redo. Kocken undskyllade sig, det hans tjenare varit borta, så att han ensam måst anrätta maten. Prinsessan återwände med sådant besked. När hon nu gick förbi kockspojken, föll det henne underligt före, att han wände sig bort, och wid hon bestådade honom nogare, då igenkände hon den tappre kämpe, som nyss hade stridt för henne. Nu blef konungadottern glad, och lopp hasteligen in till sina systerar att förtälja hwad hon hade hört och sett.

Medan prinsessorna samtalade här om, kom konungen, deras fader, och fick höra hwad de sade. Då förundrade han sig, och befallte strängeligen sina döttrar, att utan omswey bekänna huru allt hade tillgått. Den yngsta konungadottern berättade nu allting, såsom det war, ifrån början till slut, och de äldre prinsessorna bekräftade hennes tal. Men konungen blef mycket wred öfwer skräddarens falskhet och gladdes tillika att kunna wedergålla

den rätta kâmpen. Han skickade så bud, att kockswennen skulle genast komma in för honom.

När budet kom fram, blef en stor undran ibland alla konungens tjenare och småswenner. Men kockspojken wille icke gå, utan sade: "huru skall jag komma inför konungen; jag är en ringa man och klädd i ringa kläder." Budet swarade, att han gjorde bäst i att lyda konungens wilja. Då gick heren dristeligen upp i salen, hwarest konungen satt till bords med alla sina gäster; och skraddaren hade sin plats wid konungens sida. När nu skraddareswennen såg den tappre kâmpen, som hade frålsat prinsessorna, bleknade han och segnade till jord; men konungen wände sig till kockspojken, och sporde med hög röst: "är det du som har frålsat mina tre döttrar?" Heren swarade frimodigt: "alla weta förtälja, att icke jag, utan skraddaren har gjort det." "Nej," ropade konungadöttrarne med en mun, "det war du som frålste oss, och här sitta de tre silkestrådar, som wi flåtade in i ditt hår, den dagen du låg på vårt knå." Prinsessorna sprungo så fram, omfamnade kockswennen, och uppsökte hwar sin silkestråd ibland hans långa lockar. Nu förstodo alla, att det war sant, såsom konungadöttrarne hade förtäljt. Men konungen sade: "om det war du, som frålste prinsessorna, skall du också hafwa lön dertill. Jag gifwer dig min yngsta dotter, och dertill halfwa mitt land och rike."

Nu blef stor lust och hugnad öfwer hela kungsgården, och bröllopet firades med fröjd och gamman. Men den manhaftige skraddaren smög sig skamflut bort ifrån gästabudet, och sagan förmålet intet om hans vidare storverk.

